

LO PLOR DE JEREMÍAS

Nosotros inicuaamente procedimos, y te provocamos á enojo: por esto tú eres inexorable.

Lamentacion de Jeremias, III, v. 41.

DESOBRE las ruinas de la Ciutat sagrada
plorava 'l sant profeta ab llágrimas de fel:
Jerusalem esclava, ja resta dessolada!
Ohiu del bon Profeta lo plany qu' envía al cel.

—Jo 't miro oh ciutat santa com viuda solitaria,
com tos amichs te deixan fugint de tu ben lluny:
ja restas d' altres pobles esclava y tributaria,
ja al fons de la teva ánima lo llamp de Deu retruny.

En mitj de ta desdítixa tos enemichs t' assotan,
de galas te despullan, burlant ton amarch dol,
t' escupen en lo rostre, tos grans tresors explotan.
¡Oh reina de las reinas, per tu s' ha post lo sol!

Deserts tos camins restan ja designant tristesa;
fets lloch de la deshonra tos temples mes antichs:
¡y com avuy te miro d' en mitj de ta pobresa
plorosa y solitaria, cercada d' enemichs!

Ab dol los teus ministres ben lluny de tú s' anyoran;
lo vel de la deshonra ton cor tè abrigallat;
porugas tas donzellas acurrucadas ploran,
sentint venir la petja del malehit pecat.

Son fets tos adversaris senyors de gran valía,
y 't roban del dessobre l' esplendorós joyell:
així 'l Senyor, per cástich de tas maldats, t' envía,
per cada jorn de ditxa un altre de flagell.

Ja de ta hermosa cara s' ha fos la rojor pura
de la besada ardenta que t' hi marcá 'l Senyor;
tos princeps, com ovellas á qui la fam tortura,
segueixen las petjadas de cualsevol pastor.

Ton enemich fa escarni de ta lley mes sagrada,
y ab ironía esmenta las glorias del passat:
y tú, jayent deserta, de tos fills oblidada,
en tas entranyas portas lo crim ben amagat.

Ton poble, ab plany qu' esglaya mancantli fortaleza,
tots sos tresors entrega per un bossí de pa,
y sent cada vegada mes nova sa tristesa,
y quants mes jorns fineixen, mes dols te per plorá'.

Sió sas mans té estesas; no hi há qui l' aconsoli;
contra Jacob envía lo cel sos enemichs;
Jerusalem esclava y fet trossos son soli,
entre ells, com la ramera, sofreix dols y fadichs.

D' obscuritat y ombas, com á senyal de guerra,
l' Altíssim abrigalla la filla de Sió;
las veges de Judeya han rebutat per terra,
y abat l' ergull dels princeps ab dol y opressió.

¡Cóm ta grandesa miro tot d' una prostergada!
com á Sodoma, envíat sos llamps l' ira de Deu:

per sos pecats, opresa se trova ta gentada,
y 's sent cruixir los ossos per lo dolor mes greu.

Tas torres y murallas ja son enderrocadas,
y entre tas runas niuhan las serps y 'ls esparvers;
y en tos carrers y plassas s' hi veuhen acampadas
familias sens amparo, llensant planys llastimers.

En tú 'ls teus mals profetas vegeren sols falsaesa,
y may no t' esmentaren ton crim y ta maldat;
ton enemich cercava sols l' hora de la presa,
trehent sa roja llengua com llop assedegat.

Mes lo Senyor, á la hora complint tota promesa,
encen ira y coratje al cor de tos tirans,
y obra en ton pit, de llágrimas la font de la abondesa,
perque plorá' així pugas tos dols tots los instants.

¡Oh plora, trista mare, tos crims y negres penas!
¡Recorda á totas horas lo que 't volgué 'l Senyor!
¡Fesli sentir, oh reyna, lo drinch de tas cadenas!
¡Fes condolir als homes pél pes del teu dolor!

Als cors sas dents esfonza la fam desapiadada,
y 'ls homes no 's coneixen en mitj de son flagell,
y, caminant sens esma y ab la vista entelada,
la calavera senten que 'ls vá estripant la pell.

Al paladar la llengua del innocent s' aferra;
lo nin prop de sa mare plorant demana pá,
mes ella, essentne mare, no sent lo plany que aterra,
y tant la fam l' acora que al fill sap devorá'.

Com l' aguila lleugera quan te de prop la presa,
per monts, deserts y timbas seguéixels l' opresor,
y al crit fer d' estermine complint sa negra empresa,
no sent jamay sas queixas, ni plany ningú son plor.

¡Oh gosa ab la desdixta tenyint de sanch ta vesta,
 enorgullida filla d' aquell poble d' Edom!
 ¡Poch durará ta joya! ¡prest finirá ta festa!
 ¡També t' espera, oh trista, la sort dels que avuy som!

¡Recorda, oh Deu, que fores per ells font d' abondesa!
 ¡Qu' es ta filla recorda la que sofreix tants danys!
 Per Tú, queda eclipsada sa gloria y sa grandesa:
 com pobra viuda es ella posada á mans d' estranys.

Lo cor se 'ls defallía per fam devoradora:
 ¡en lloch, Senyor, trobavan un trist bossí de pá!
 Per 'xó á n' els fills d' Assiria se van entregá' á la hora;
 per 'xó al poble d' Egipte van allargar la má.

¡Oh Deu, mira per terra son ceptre y sa grandesa,
 per tot arreu seguintlos la sombra del pecat!
 La fam aterradora, lo dol y la pobresa
 sols per herencia 'ls resta de tot son bè passat.

Escampa sobre eix poble la llum de ta mirada!
 ¡Los dias bons renovals, alleugerint sa sort!
 Arrenca aqueixa rassa d' assí hont jau condemnada,
 y pórtals ab ta gracia, oh Deu, fins á bon port.

